

[อ่าน แ ผ น ดิ น ไ ต้]

สุชาติพิพย์ โมราลาาย

Happiness2505@yahoo.com

อดีตอาจารย์ คณะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยปักกิ่ง

นักเขียนรางวัลสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ พ.ศ. 2540

“ทิพยสถาน” แห่งความรักและความรู้

บุษย์แล

“ทิพยสถานวิมานที่เราอยู่ คือ ‘รัฐสมิแล’ ...”

เสียงเพลงอมตะจากมหาวิทยาลัยใต้สุดของประเทศไทยล่องลอยเข้ามาในความทรงจำ ในขณะที่ข้าพเจ้ากำลังนั่งอยู่ในห้องเรียนต่างมหาวิทยาลัยในเมืองกรุง เพื่อสวมบทบาทเป็น “ครู” แทนการเป็น “นักศึกษา” สาวน้อยในอดีตคนนั้น

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ด.รัฐสมิแล อ.เมือง จ.ปัตตานี คือ “ทิพยสถาน” แห่งนั้น

เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์ ย้อนรำลึกอดีตให้ ข้าพเจ้าฟัง เมื่อพบกันในงาน “ทศวรรษแห่งเส้นทาง สายสีวรรณศิลป์” มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ จ.นครศรีธรรมราช ว่าเคยทำงานประจำที่สถาบัน แห่งนี้ร่วมกับภรรยา สมัยก่อนที่ข้าพเจ้าจะเข้าไปเป็น นักศึกษาที่นั่น

“หัวหนังสือ” ของ “วารสารรัฐสมิแล” ที่อักษร คล้ายภาษามลายู แต่สามารถอ่านเป็นภาษาไทยได้ นั้น คุณประคองกุล พงษ์ไพบูลย์ ซึ่งเป็นภรรยาของคุณเนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์ เป็นผู้ออกแบบ เพื่อให้

พ้องรูปและพ้องเสียงกับคำในภาษามลายูที่แปลว่า “สนแก้ตัน” นับเป็นอักษรศิลป์ระหว่างสองภาษาที่งดงามนัก

ยามที่ข้าพเจ้าต้องสวมบทบาทของครูผู้ที่สังคม ให้คุณค่าว่าเป็น “แม่พิมพ์ของชาติ” หรือ “เรือจ้าง” ข้าพเจ้ามักคิดถึงครูบาอาจารย์ที่ได้ประสิทธิ์ประสาท วิชาความรู้ให้ในท้องถิ่นภาคใต้ ตั้งแต่ระดับประถมศึกษา จากโรงเรียนวัดหาดใหญ่โน โรงเรียนสหศาสตร์ วิทยาการ และระดับมัธยมศึกษาจากโรงเรียน หาดใหญ่วิทยาลัย

ข้าพเจ้าออกจากบ้านเพื่อเดินทางไกลครั้งแรก ไปศึกษาต่อระดับอุดมศึกษาในมหาวิทยาลัย

▲ จอม เพชรประดับ สุชาติพิทย์ โมราลาย และวิธาน สุรียกานต์ ระหว่างเก็บข้อมูลสัมภาษณ์ในวิชาการเขียนสารคดีของ รศ.ประพนธ์ เรืองณรงค์

สงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี จำได้ว่า สอบเข้าศึกษาต่อได้ที่คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร แต่ในฐานะ “ลูกสาว” คนเดียวของครอบครัว ซึ่งมีพี่ชายและน้องชายอย่างละคน ทำให้ข้าพเจ้าไม่อยากจะจากบ้านไปไกลนัก

ยิ่งกว่านั้นเพราะน้ำตาของเพื่อนหญิงคนหนึ่ง ชื่อ อนุรัตน์ หนูทองสุข ซึ่งเป็นศิษย์เก่าสถาบันแห่งนี้เหมือนกันที่กลัวว่าเพื่อนจะจากไกล ทำให้ข้าพเจ้าเลือก “เพื่อน” เป็นปัจจัยหนึ่งในการศึกษา

เมื่อหาประสบการณ์ทำงานเป็นอาจารย์ประจำอยู่ที่ภาควิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทยได้เพียงปีเดียว ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณมีความรู้ที่มีอยู่ไม่เพียงพอ จึง

หาความรู้เพิ่มเติมด้วยการลาศึกษาต่อระดับมหาบัณฑิตที่สาขาการหนังสือพิมพ์ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อาการหิวกระหาย “ความรู้” น่าจะเป็นพฤติกรรมปกติของผู้ที่ได้ชื่อว่า “นักวิชาการ” ทุกคน

คุณูปการจากความรู้ที่ครูบาอาจารย์ทุกสถาบันมอบให้นั้นเกินกว่าจะประมาณค่าได้

“แสงเรือง ๆ ที่ส่องประเทืองอยู่ทั่วเมืองไทย คือ “แม่พิมพ์” อันยิ่งใหญ่ สร้างชาติไทยให้พัฒนา...”

เสียงเพลง “แม่พิมพ์ของชาติ” จากนักร้องหญิงวงจันทร์ ไพโรจน์ ซ่อนเข้ามาในขณะที่ข้าพเจ้ามองนักศึกษาชายคนหนึ่ง ซึ่งเพิ่งเดินเข้าห้องเรียนมาด้วย

ท่าทางอึดโรยเหมือนคนอดนอน พร้อมด้วยกีตาร์
ในมือ

ปีนี้ มีนักศึกษาต่างสถาบันมาร่วมเรียนใน
ห้องเรียนวิชาการเขียนที่ข้าพเจ้าสอนด้วย

หลายปีที่ผ่านมา ข้าพเจ้าต้องรับผิดชอบ
การสอนวิชาการเขียนต่างๆ หลายวิชา เช่น การเขียน
บันเทิงคดี (การเขียนนวนิยายและเรื่องสั้น) การเขียน
สารคดี การเขียนเชิงวารสารศาสตร์ เป็นต้น

เมื่อมีอาชีพ ครู ข้าพเจ้ามักมีความสุขใน
ห้องเรียนวิชาการเขียน เช่นเดียวกับเมื่อสมัยเป็น
นักศึกษา ซึ่งโลกแห่งการอ่านและการเขียนมักนำ
ข้าพเจ้าให้ติดปีกไปแสนไกล... สู่อวกาศแห่ง
ความใฝ่ฝัน... ที่ชื่อว่า “นักเขียน”

ข้าพเจ้ามีความใฝ่ฝันอยากเป็น “นักเขียน”
มาตั้งแต่ก่อนเข้าเรียนในมหาวิทยาลัย ด้วยการ
ฝึกฝนเขียนและส่งผลงานไปตีพิมพ์ในเมืองกรุง
ตั้งแต่ครั้งเรียนโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาลัย เช่น
นิตยสารสตรีสาร และนิตยสารวัยรุ่นที่มีชื่อเสียงต่าง ๆ
ในเวลานั้น

ข้าพเจ้าไม่เคยใฝ่ฝันอยากเป็น “ครู” มาก่อนเลย
ยิ่งช่วงเป็นนักศึกษาใหม่ ข้าพเจ้าสนใจกิจกรรม
นอกห้องเรียนมากกว่าในห้องเรียน ซึ่งมีผลทำให้
ผลการเรียนระยะแรกไม่ดี และส่งผลให้ต้องย้ายจาก
เป้าหมายเดิมที่เคยเป็น “ความหวัง” ของครูในสาย
ภาษาฝรั่งเศสและภาษาอังกฤษมาตั้งแต่ชั้นมัธยม
ปลาย เปลี่ยนมาเป็นสาขาวิชาเอกภาษาและวรรณคดี
ไทย และวิชาโทภาษาอังกฤษแทน

นับเป็น “โชค” ที่พลิกผันให้ข้าพเจ้าเลือก
เรียนวิชาเอก “ภาษาและวรรณคดีไทย” เพราะ
มีเช่นนั้นชีวิตข้าพเจ้าก็คงไม่เดินมาบนเส้นทาง
สายแห่งความสุข ซึ่งได้ใช้ความรู้สู่เป้าหมาย
ดังความใฝ่ฝัน และนำความรู้ด้านภาษาและวรรณคดี
ไทยนั้นไปถ่ายทอดต่อ ทั้งแก่นักศึกษาในประเทศ

“บทเรียน” นี้สอนให้รู้ว่า ทุกสรรพสิ่ง ในโลกล้วนมีสองด้านให้ศึกษา เพียง แต่อาจต้องใช้เวลาในการ “แสวงหา” คำตอบที่ถูกที่สุดเพื่อตัวเอง

และต่างประเทศในเวลาต่อมา

“บทเรียน” นี้สอนให้รู้ว่า ทุกสรรพสิ่งในโลกล้วน
มีสองด้านให้ศึกษา เพียงแต่อาจต้องใช้เวลาใน
การ “แสวงหา” คำตอบที่ถูกที่สุดเพื่อตัวเอง

รศ. ประพนธ์ เรืองณรงค์ รศ. ดร. ดวงมน
จิตรจำนงค์ ผศ. มะนะเาะ - รศ. วันเนา ญูเด็น ผศ. พิทยา
จิตต์เมตตา ฯลฯ เป็นคณาจารย์คุณภาพส่วนหนึ่ง
ที่ทำให้ห้องเรียนสาขาภาษาและวรรณคดีไทย
มีคุณค่า และเติมเต็มพลังความใฝ่ฝันจนทำให้มีวันนี้

“ผมเหลืออีกวิชาเดียว ก็ จะ เรียน จบ แล้ว
แต่วิชาการเขียนเชิงวารสารศาสตร์นี้ที่มหาวิทยาลัยของ
ผมไม่ได้เปิดสอนในเทอมนี้ ทำให้ผมต้องโอนมา
เรียนที่นี่”

นักศึกษาชายที่ถือกีตาร์มาเรียนด้วยจากต่าง
มหาวิทยาลัยเข้ามาแนะนำตัวกับข้าพเจ้า

“ผมหาเงินเรียนเองครับ เลิกเรียนแล้วจะไปเปิด
หมวกเล่นดนตรีต่อที่ถนนข้าวสาร”

เขากล่าว ข้าพเจ้าจินตนาการถึง “ถนนข้าวสาร”
ถนนสายโต้งดังของนักท่องเที่ยวทั่วโลก ขณะเกิด
ความกังวลไปล่วงหน้าว่า หนุ่มน้อยนักศึกษาผู้นี้
นอกจากจะไม่ค่อยมีเวลาเรียน และต้องอดตาหลับ
ขับตานอนหาเงินเลี้ยงตัวแล้ว ยังมั่วสุมแหล่ง
อบายมุขหรือยาเสพติดหรือไม่ ด้วยลักษณะฝ่ายผม
ภายนอก ทำให้ครูหวั่นใยไปตามประสาผู้ผ่านโลก

“ถนนข้าวสาร” มีทั้งด้านดีและด้านร้าย-ครบทุก

“หัวหนังสือ” ของ “วารสารรุสมิแล” ที่อักษรคล้ายภาษามลายู แต่สามารถอ่านเป็นภาษาไทยได้นั้น คุณประคองกุลพงษ์ไพบุลย์ ซึ่งเป็นภรรยาของคุณเนาวรัตน์พงษ์ไพบุลย์ เป็นผู้ออกแบบเพื่อให้พ้องรูปและพ้องเสียงกับคำในภาษามลายูที่แปลว่า “สนแก้ตัน” นับเป็นอักษรศิลป์ระหว่างสองภาษาที่งดงามนัก

ประการ ซึ่งวัยรุ่นควรหลีกเลี่ยง

“อาบน้ำร้อนมาก่อนเจ้า ข้าเข้าใจ” ข้าพเจ้าคิดขณะมองลึกเข้าไปในหัวใจของลูกศิษย์นักดนตรี

“ฉันเล่นดนตรีให้พวกเราฟังสักเพลง ระหว่างที่ยังไม่ถึงเวลาเรียน”

ครูทำหน้าที่ “ขอเพลง” จากนักดนตรีเปิดหมวกในห้องเรียน เพื่อทดสอบการใช้ภาษาไทยของนักศึกษา ผ่านการร้องเพลง เพราะภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร ซึ่งมีความสำคัญต่อการพัฒนาทักษะการเขียน ทั้งภาษา เนื้อหา และความคิด

เพื่อนนักศึกษาในห้องปรบมือและร้องเสียงดัง “เย...” อย่างถูกใจ !

เมื่อเห็นภาพนักศึกษาเล่นดนตรีทำให้คิดถึงตัวเองครั้งเรียนที่ ณ สถาบันแห่งนี้ซึ่งพวกเรามักเรียกกันติดปากว่า “ม.อ.ตานี”

แม้ข้าพเจ้าจะเป็นเพียงมือกีตาร์ฝึกหัดประเภท “ดำน้า” ไปได้ทุกเพลง แต่เพื่อนๆ ก็ยึดเยียดให้เป็น “นักดนตรี” ประจำกลุ่ม แถมข้าพเจ้ายังเคยได้ชื่อว่าเป็น “นักร้องหญิง” ประจำดนตรีมหาวิทาลัย

สมัยที่เป็นนักศึกษาปี 1

วงดนตรีวงนั้นชื่อ วง HUSS 84 ซึ่งเป็นชื่อย่อจากคำภาษาอังกฤษแทนความหมายคณะที่พวกเราสังกัด คือ “คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์”

หัวหน้าวงดนตรีเวลานั้นชื่อ พิเชษฐ์ วิชัยรัตน์ ซึ่งปัจจุบันประกอบอาชีพเป็นนักข่าว นักวิทยุและโทรทัศน์ในแวดวงสื่อสารมวลชน

แทบทุกคำคืนในฐานะ “ชาวหอ” จะมีเพื่อนฝูงรุมล้อมข้าพเจ้า เพื่อร้องว่าทำเพลง ส่วนข้าพเจ้าก็ “ดำน้า” ไปได้เรื่อยๆ ดั่งนั้นจึงไม่มีเพลงอะไรเลยที่จะเล่นไม่ได้ เพราะไม่มีใครใส่ใจจะจับผิด ขอเพียงให้มีเสียงเพลงแห่งความสุขกล่อมเพื่อนฝูง บางทีก็สังสรรค์กันอยู่จนสว่าง...

เมื่อถึงยามอุษาฟ้ากระจ่าง เพื่อนๆ ชาวหอ ก็จะเป็น “เวลาพักผ่อน” พอดี ดั่งนั้นเรื่องการ “โดดเรียน” ในหมู่ชาวหอนักศึกษาเฟรชชีซึ่งเพิ่งห่างพ่อแม่และห่างบ้านเกิดมาจากทั่วประเทศ จึงเกิดขึ้นเป็นเรื่องปกติธรรมดา รวมถึงปัญหาวัยรุ่นอื่นๆ ที่มิให้เห็นครบทุกประการในสถานที่ได้ชื่อว่า “หอพักนักศึกษา”

นั่นเป็นประสบการณ์หนึ่งที่ข้าพเจ้าจำได้แม่นยำ ในฐานะ “เด็กต่างจังหวัด” ซึ่งเคยมีวิถีชีวิตเรียบง่าย และได้ไปพบเห็นโลกใหม่นอกบ้านเป็นครั้งแรก

อย่างไรก็ตาม สิ่งนั้นเป็นอีก “คุณูปการ” ที่ทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจพฤติกรรมนักศึกษาของตัวเองในวันนี้ เมื่อมาประกอบอาชีพ “ครู”

ลูกศิษย์ทุกคนแม้จะเป็น “ลูกศิษย์” แต่ก็เสมือน “ลูก” ของตัวเองจากร้อยพ่อพันแม่ ซึ่งนั่งสลอนอยู่หน้าห้องเรียน

เวลานั้นข้าพเจ้าจับฉลากได้ห้องพักร่วมกับกลุ่มนักศึกษา ซึ่งได้ชื่อว่าเป็นกลุ่มดาว-เดือนและนักกิจกรรมเคลื่อนไหวทุกประเภท ทำให้รู้จักชีวิต

▲ สุชาติพิทย์ โมราลา ย เล่นกีตาร์ (กลาง) ในงานสังสรรค์ของคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัย สงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

ซึ่งมีครบทุกศาสนา ผ่านชีวิตอื่นที่มาอยู่รวมกัน

รุ่นพี่ที่มีชื่อเสียงในสถาบันเดียวกันเวลานั้น และมีบทบาทในสังคมการเมือง เช่น สาทิตย์ วงศ์หนองเตย และ พรทิวา นาคาศัย รวมถึง สุทธิพงษ์ ธรรมวุฒิ ซึ่งมีชื่อเสียงด้านสื่อสารมวลชนระดับประเทศ

ส่วนเพื่อนร่วมรุ่นของข้าพเจ้าที่ทำงานในแวดวงสื่อสารมวลชน นอกจาก พิเชษฐ วิชัยรัตน์ และ จอม เพชรประดับ แล้ว ยังมีรุ่นน้องวงการสื่อสารมวลชนที่มีชื่อเสียงจากสถาบันแห่งนี้ เช่น วงศ์ทองค์ ชัยณรงค์สิงห์ ผู้ก่อตั้งนิตยสาร A DAY อันลือลั่น เป็นต้น

เมื่อเห็นภาพนักศึกษาเล่นดนตรีทำให้คิดถึงตัวเองครั้งเรียนที่ ณ สถาบันแห่งนี้ซึ่งพวกเรามักเรียกกันติดปากว่า “ม.อ. ตานี” แม้ข้าพเจ้าจะเป็นเพียงมือกีตาร์ฝึกหัดประเภท “ดำน้า” ไปได้ทุกเพลง แต่เพื่อน ๆ ก็ยัดเยียดให้เป็น “นักดนตรี” ประจำกลุ่ม แถมข้าพเจ้ายังเคยได้ชื่อว่าเป็น “นักร้องหญิง” ประจำวงดนตรีมหาวิทยาลัย สมัยที่เป็นนักศึกษาปี 1

ข้าพเจ้ามีความใฝ่ฝันอยากเป็น “นักเขียน” มาตั้งแต่ก่อนเข้าเรียนในมหาวิทยาลัย ด้วยการฝึกฝนเขียนและส่งผลงานไปตีพิมพ์ในเมืองกรุง ตั้งแต่ครั้งเรียนโรงเรียนขนาดใหญ่ วิทยาลัย เช่น นิตยสารสตรีสาร และ นิตยสารวัยรุ่นที่มีชื่อเสียงต่าง ๆ ในเวลานั้น

ครั้งเป็นนักศึกษา ข้าพเจ้าเลือกทำกิจกรรมเป็น “สารานุกรม” ในชมรมถ่ายภาพ ชื่อ “ชมรม ZOOM” ร่วมกับ “พียู่น” และ “พีพร้า” ประธานชมรมผู้ทรงพลัง ซึ่งต่อมาได้ไปพบกับ “พียู่น” เมื่อครั้งข้าพเจ้าสอนอยู่ในมหาวิทยาลัยปักกิ่ง (Peking University) และพียู่นไปศึกษาต่อปริญญาโทด้านภาษาจีนในสาธารณรัฐประชาชนจีน

เมื่อเห็นลูกศิษย์ในห้องเรียนตัวเองเล่นดนตรีหารายได้พิเศษ ทำให้คิดถึงตัวเองครั้งเป็นนักศึกษา เพราะตอนนั้นข้าพเจ้าก็หารายได้พิเศษด้วยการชงกาแฟที่สโมสรนักศึกษา ซึ่งเป็นอีกความใฝ่ฝันว่าอยากเป็นเจ้าของร้านกาแฟในอนาคต

แม้อยู่ในสังคมหอพักที่เต็มไปด้วยความอึดอัด แต่กิจกรรมที่ข้าพเจ้าชอบทำตามลำพังตลอดมาด้วยใจรัก ก็คือ การเขียน

งานเขียน “เรื่องสั้น” เรื่องแรก ชื่อ “สุดสัปดาห์ในห้องแคบๆ” มาจากแรงบันดาลใจ ณ สถาบันแห่งนี้ เรื่องนี้ได้ตีพิมพ์ในนิตยสาร “แพรวสุดสัปดาห์” ยุคบุกเบิก ซึ่งมีบรรณาธิการบริหารโดย สุภาวดี

โกมารทัต ส่งผลให้ข้าพเจ้าเขียนเรื่องสั้นอย่างต่อเนื่องจริงจังในเวลาต่อมา จนเกือบจะเรียกได้ว่า เป็น “อาชีพ” หลังสำเร็จการศึกษาจาก ม.อ.ตานี เพื่อหาเลี้ยงชีพในระยะแรกที่เป็น “นักเขียนอิสระ”

นาม สุภาวดี โกมารทัต จึงอยู่ในความทรงจำในฐานะ “บรรณาธิการในดวงใจ” ที่ไม่ปฏิเสธ “พื้นที่” หน้ากระดาษของเยาวชนและนักศึกษาจากต่างจังหวัด รวมถึง คุณนิลวรรณ ปิ่นทอง ตำนานแห่งรางวัล คุณนิลวรรณ ปิ่นทอง ซึ่งเปิดกว้างพื้นที่ “กลอนหก ดอกสร้อย สักวา” ใน นิตยสารสตรีสาร ให้แก่เด็กมัธยมฯ จากต่างจังหวัดคนนี้

จำได้ว่า งานเขียนรางวัลชนะเลิศชิ้นแรกของข้าพเจ้าจาก ม.อ.ตานี แห่งนี้ก็คือ เขียนคำขวัญประกวด เนื่องในโอกาส “วันสิ่งแวดล้อมโลก” ดังนี้

*สิ่งแวดล้อมเป็นพิษ ปลิดชีวิตมลายู
เริ่มวันนี้ยังไม่สาย อย่าทำร้ายสิ่งแวดล้อม*

งานเขียนคำขวัญที่ส่งประกวดเล่นๆ ในวันสุดท้ายก่อนหมดกำหนดส่งกลายเป็น “พลัง” อย่างหนึ่งให้เชื่อมั่นว่า ตัวเองจะเป็น “นักเขียน” ได้!

ถ้าจำไม่ผิด ดูเหมือนว่าปีนั้นจะเป็นยุคที่สาทิത്യ วงศ์หนองเตย เป็นประธานนักศึกษา แต่ไม่แน่ใจว่าชมรมใดเป็นผู้จัดกิจกรรมนี้ขึ้น

ครั้งหนึ่งเมื่อข้าพเจ้าได้พบกับ สาทิത്യ วงศ์หนองเตย ในงานสังสรรค์ศิษย์เก่าที่กรุงเทพฯ จำได้ว่ามีกิจกรรมการประมูล “หมวก” คนดังประจำรุ่น คือ หมวกของ สุทธิพงษ์ ธรรมวุฒิ แห่งบริษัทที่วิบูลพา จำกัด

ครั้งนั้นข้าพเจ้าเพิ่งเดินทางกลับจากการทำงานสอนในต่างประเทศ ณ ภูมิภาคภาษาและวัฒนธรรมไทย มหาวิทยาลัยปักกิ่ง (Peking University) สาธารณรัฐประชาชนจีน

จำได้ว่า ตอนนั้นข้าพเจ้ามีเงินเดือนจากรัฐบาล

ครั้งเป็นนักศึกษา ข้าพเจ้าเลือกทำกิจกรรมเป็น “สารานุกรม” ในชมรมถ่ายภาพ ชื่อ “ชมรม ZOOM” ร่วมกับ “พี่ยุ่น” และ “พี่พริ้ง” ประธานชมรมผู้ทรงพลัง ซึ่งต่อมาได้ไปพบกับ “พี่ยุ่น” เมื่อครั้งข้าพเจ้าสอนอยู่ในมหาวิทยาลัยปักกิ่ง (Peking University) และพี่ยุ่นไปศึกษาต่อปริญญาโท ด้าน ภาษา จีน ในสาธารณรัฐประชาชนจีน

จีนเป็นเงินดอลลาร์ติดกระเป๋าอยู่ ซึ่งอยากบริจาคเข้ากองทุนของศิษย์เก่า ม.อ. ปัตตานี จึงยกมือขอประมวลหมวกใบนั้นด้วยจำนวนเงินประมาณ 3,000 บาท แต่มีศิษย์เก่าจากโต๊ะอื่นเสนอด้วยเงินที่สูงกว่า

สาทิพย์ วงศ์หนองเตย ซึ่งนั่งโต๊ะเดียวกัน กระซิบกับข้าพเจ้าว่า

“พี่ช่วยสมทบอีก 1,000 บาท”

เรารวมเงินกันได้ 4,000 บาท และหวังว่า โต๊ะเราจะชนะการประมวลหมวกใบนั้นของ สุทธิพงษ์ ธรรมวุฒิ หรือ “ไอ้เซ็ด” ของเพื่อนๆ ซึ่งใจบุญสุนทาน และชอบทำการกุศลประเภท “ปิดทองหลังพระ” แม้ครั้งหนึ่งตอนที่ข้าพเจ้านำนักศึกษาเข้าคุก เพื่อไปลงพื้นที่เรียนวิชาการเขียนสารคดีนอกห้องเรียน ในเวลาต่อมา พี่เซ็ดของข้าพเจ้าก็ยังอุตส่าห์แอบเอาของไปบริจาคให้เยาวชนเต็มคันรถโดยไม่ปรากฏตัว !

ข้าพเจ้ายกมือขอประมวลหมวกใบนั้นด้วยเงินสูงสุด

ขณะที่หมวกของ สุทธิพงษ์ ธรรมวุฒิ กำลังจะตกเป็นของข้าพเจ้า...

ในที่สุด โสภา กรประเสริฐวิทย์ (ปัจจุบันเปลี่ยนชื่อเป็น จันทรรัตน กรประเสริฐวิทย์) ซึ่งเป็นอดีต “ดาว” มหาวิทยาลัยและเป็นนางเอกละครเวทีเรื่อง “ราชาธิราช” สาวเปรี้ยวคนดังประจำสถาบันยุคนั้น ยกมือเสนอด้วยตัวเลขที่สูงกว่า “5,000 บาท”

ตัวเลขที่เธอเสนอสูงกว่าใครทุกคนในห้อง ดังนั้น หมวกใบนั้นจึงตกเป็นสมบัติของเธอ

เงินกองทุนศิษย์เก่าในปีนั้นจึงเพิ่มพูนขึ้น ด้วยเงินสมทบจากศิษย์เก่าทุกรุ่นที่ร่วมกันบริจาค ทุกวิถีทางจนได้ตัวเลขร่วมแสนตามที่มีผู้ประกาศบนเวที

“เก็บเงินไว้เลี้ยงลูกเถิด”

โสภา กรประเสริฐวิทย์ เพื่อนสนิทซึ่งเคยใช้ชีวิต “ชาวหอ” กับข้าพเจ้ามาก่อนในอดีต ซึ่งประสบความสำเร็จจากการทำธุรกิจจนร่ำรวย กระซิบบอกข้าพเจ้า ในฐานะคิดว่าตัวเองร่ำรวยกว่า จึงประสงค์จะสละเงินส่วนตัว เพื่อสมทบกองทุนเสียเอง ด้วยเกรงว่าเพื่อนจะเดือดร้อน เป็นอีก “สัมพันธภาพ” ที่ไม่ลืมหูลืมตา

ยังจำได้ว่า ในปีนั้นเราทราบข่าว ศิษย์เก่าผู้หนึ่ง คือ อาริยา โมราษฎร์ ผู้ทำประโยชน์ให้สังคมมายาวนานแห่ง กลุ่มเด็กกรีกป่า ได้ป่วยเป็นโรคไต ชาวศิษย์เก่าจึงมีการประชุมเรื่องการระดมทุนเพื่อวัตถุประสงค์ช่วยเหลือก็อกุลกันระหว่างศิษย์เก่าชาว ม.อ. ทุกรุ่นในกรณีที่เจ็บป่วยหรือได้รับความเดือดร้อน

อาริยา โมราษฎร์ จึงขึ้นเวทีสนทนากับพวกเรา และสามารถเรียกน้ำตาบางคนในวันนั้น

ข้าพเจ้ายังเก็บนามบัตรที่มีลายมือเธอไว้จนบัดนี้ และไม่ลืมที่เคยสัญญาว่าจะหาโอกาสไปร่วมกิจกรรมกับค่ายของเธอและสามีสักวันหนึ่ง (๕)